

Es pot transmetre la fe?

La fe essencialment un do, i com a tal, no es pot transmetre; però sí que es poden crear les condicions òptimes per facilitar una experiència espiritual

Un dels temes que més preocupen la Parròquia, ara que s'està revisant el curs, és el de la transmissió de la fe. En veure com les noves fornades són molt poc o gens receptives als valors de l'evangeli i a la pràctica religiosa, en veure com es buiden de jovenalla les esglésies i l'envelliment progressiu de les congregacions i ordes religiosos, gravita amb força intensitat la pregunta per la transmissió de la fe.

Els més saberuts exploren quin és el mecanisme que falla en aquesta transmissió. Pot fallar el llenguatge del transmissor (espès, impotent, acusador), o el canal de comunicació (l'oral o l'escrit), el missatge que es comunica (el contingut no s'adequa al món present) o bé la mala predisposició del receptor (frívol i dispers).

En totes aquestes hipòtesis de treball es parteix del supòsit que la fe es quelcom que es pot transmetre, cosa que no es gens clara.

Es poden transmetre les idees i es poden transmetre els sentiments, els desigs i els records, ja sigui a través de la paraula o a través dels recursos gestuals que el cos ens dona. Sense adonar-nos-en, transmetem el que portem endins i ho irradiem cap a fora. La fe es reconeix en les obres, en l'estil de vida, en les opcions fonamentals que prenem, en la cura i l'estima als altres i per la natura; però la fe com a tal, considerada en si mateixa, és una experiència que s'esdevé en el nucli més íntim de la interioritat i, per tant, no pot ser transmesa. La comunicació de la fe és, necessàriament, indirecta, existencial i subjectiva.

La fe, doncs, no es pot transmetre. No podem oblidar que tal com s'enuncia en el catecisme, la fe és essencialment un do, un regal que rebem sense merèixer-lo. A la vegada, és un acte lliure. Depèn d'una decisió i d'un acte de la intel·ligència que s'adhereix a una veritat reconeguda. Així doncs, l'acte de fe no deixa de ser, en conjunt, fruit de la gràcia de Déu i de la llibertat humana. En el moment que es planteja de debò, en la contemplació del misteri que es manifesta, gràcia i llibertat intel·ligent enlairen el creient amb un mateix alè, l'obren a Déu i, alhora, l'arrelen en la humanitat.